

MO HAYDER

panenka

MO HAYDER

panenka

2014

Copyright © 2013 by Mo Hayder
Translation © 2014 by Jiří Kobělka
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE POPPET,
vydaného nakladatelstvím Bantam Press, Londýn 2013,
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Zuzana Řeháková
Korektura: Kateřina Žídková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava,
v červnu 2014

ISBN 978-80-7303-998-1

neviditelná

Monstrmatka sedí na posteli, když se proužek světla pode dveřmi zakomíhá. Pohybuje se, zlehka tančí na obě strany a pak se opět zklidňuje.

Monstrmatka na něj s bušícím srdcem civí. Ví, že tam něco je, že to vyčkává.

Tiše slézá z postele a plazí se do nejvzdálenějšího kouta – co nejdál od dveří. Tiskne se do trojúhelníku mezi zdmi, chvěje se, oči jí vlhnou strachem. Od okna dopadají na podlahu stíny stromů vrhané bezpečnostními reflektory v objektu. Vlní se a ohýbají, vypadají jako prsty škrábající po podlaze, nalézají stín pode dveřmi a dotýkají se ho. Monstrmatka si prohlíží pokoj – stěny, postel i skříň. Kontroluje každý kout, každou prasklinu v omítce. Všechna místa, jimiž by se dovnitř mohla vplazit Maud. Monstrmatka toho o ní ví víc než všichni ostatní na klinice. Nikdy však neřekne, co ví. Na to má příliš velký strach.

Je to tam pořád. Příliš se to nepohnulo, ale proužek světla se přece jen o něco posunul. Monstrmatka teď slyší, jak to dýchá. Chce se jí plakat, ale nemůže. Opatrně a tiše si zasouvá roztrěsenou ruku pod rudé neglizé a přejíždí prsty po kůži mezi svými řadry – hledá věc, kterou teď potřebuje. Najde ji a tahá za ni. Bolest je větší než vše, nač si dokáže vzpome-

nout. Bolí to víc, než když si uřízla ruku – nebo když rodila (což se jí stalo několikrát). Přesto neustává a stahuje zip od hrudní kosti ke stydké. Ozývá se vlhký mlaskavý zvuk, jak se její břišní svaly odlepují od kůže.

Monstrmatka tahá za odchlíplý cíp, svíjí se, pláče a souká se ven. Kůže se jí odděluje od žeber a prsou, stahuje se jí přes ramena. Trhá se, krvácí, ale Monstrmatka si ji svléká dál, až jí kůže nakonec visí od boků jako kapající vosk. Její nositelka se několikrát zhluboka nadechuje a strhává si ji z nohou.

Kůže teď leží na hromádce u jejích chodidel. Splasklá gumová forma.

Monstrmatka se vzpamatovává. Protahuje si proužkované svaly, které se v odrazu bezpečnostních reflektorů lesknou. Je silná a statečná. S hrdostí a vzdorovitostí se otáčí čelem ke dveřím.

Teď už ji Maud nenajde.

Browns Brasserie, Triangle, Bristol

Tato restaurace bývala kdysi univerzitní jídelnou – a stále v sobě má cosi hlučného a rušného. Vysoké stropy a špatná akustika. Studenti tu však dnes nesedí a nestolují, nýbrž klíčkují v černých zástěrách mezi stoly, roznášejí jídla, mumlavě si opakují objednávky a čísla stolů. Vydělávají si na splátky úvěrů. Nad barem z leštěného betonu bliká neonový nápis „koktejly-lomcováky“ a z reproduktorů zavěšených vysoko na stropních trámech se line skladba od Gotyeho.

Klientelu tvoří převážně lidé, kteří si restauraci vybrali jako místo setkání – ceny jsou tu příliš vysoké na to, aby se sem někdo jen tak zastavil. Pár hostů sice sedí o samotě – důležitě čtou nad miskou boršče Kindle nebo popíjejí víno –, ale i oni se čas od času podívají na hodinky, neboť zjevně čekají na partnera nebo přítele. Z vrozené britské zdvořilosti po nich nikdo nepokukuje, nikdo si jich prakticky nevšímá.

Zdá se, že pouze jeden host budí pozornost okolí. Lidé u vedlejších stolů si ho všimli a bezděky si poposedli o kousek dál – jako by představoval hrozbu nebo dělal rozruch. Tento tmavovlasý čerstvý čtyřicátník porušuje bezpočet nepsaných pravidel. Nejen svým ustrojením – na společenském

obleku má černou nepromokavou bundu, je bez kravaty a košili má lehce rozhalenou –, ale i svým přístupem.

Jí jako člověk, který se chce najíst pouze proto, že má hlad – ne proto, že se tu chce ukázat. Nenechává na sebe působit prostředí, nerozhlíží se po okolí, prostě jen cílevědomě jí s očima upřenýma do prázdna. Na takovém místě je to hrubý prohřešek a všichni ostatní hosté pocítí jisté zadostiučinění, až tohoto muže potká za chvíli pohroma. V koutku duše si myslí, že se to takovému člověku prostě *nemohlo nestát*.

Je půl deváté večer a právě dorazila asi dvacetičlenná skupina. Mají rezervaci a personál jim vzadu srazil stoly, aby nerušili ostatní hosty. Možná je to nějaká oslava zasnub – některé z mladých žen na sobě mají koktejlký a jeden nebo dva muži jsou v obleku. Žena úplně na konci hloučku – opálená blondýna před šedesátkou, oblečená v džínách a krátké bundě s kapucí – působí na první pohled dojmem, že patří ke skupině. Teprve když si ostatní hosté sedají a ona ne, vychází najevo, že prostě jen přišla ve stejnou chvíli a se skupinou nemá nic společného.

Její pohyby jsou nejisté. Pod bundou má tričko s hlubokým výstřihem, který jí poodhaluje ňadra. Klepe na záda jednomu číšníkovi, jenž právě prochází restaurací – omlouvá se mu lehce drmolivým „sorry“, pokládá mu ruce na prsa a spiklenecky se na něj usmívá. Číšník vrhá bezmocný pohled na barmany, protože neví, co má dělat – než však stačí cokoliv namítnout, je žena pryč; odráží se od stolů jako kulíčka v pinballu a oči má upřené na svůj cíl.

Na muže v nepromokavé bundě North Face.

Ten zvedá hlavu od rozjedeného hamburgeru. Všímá si

ženy. A jako by věděl, že její přítomnost věští problém, odkládá vidličku a nůž. Konverzace u všech sousedních stolů se zadržává, až ustává úplně. Muž zvedá ubrousek a otírá si ústa.

„Zdravím vás, Jacqui.“ Elegantním pohybem odkládá ubrousek. „Moc rád vás vidím.“

„Jdi do prdele.“ Žena pokládá ruce na stůl a probodává ho pohledem. „Jdi do prdele a zpátky, kreténe.“

Muž přitakává, jako by připouštěl, že je skutečně kretén. Neříká však nic, což ženu rozčiluje ještě víc. Bouchá rukama do stolu tak silně, že na něm všechno poskakuje. Vidlička a ubrousek dopadají na podlahu.

„Podívejme na panáčka – sedí si tu a žere. Normálně si debužiruje. Ty seš kurva fakt úplně mimo, že jo?“

„Haló?“ Číšník poklepává ženu po rameni. „Madam? Mohla byste se trochu ztišit? Vaše konverzace nezajímá ostatní hosty v...“

„Naser si.“ Žena mu odstrkuje ruku. „Normálně si naser. Vůbec nevíš, o čem je řeč.“ Provádí výpad bokem a popadá první sklenici, kterou vidí. Sklenice pochází ze sousedního stolu a je plná červeného vína. Její majitel se po ní natahuje, ale žena mu odráží ruku a chrstne víno na muže v nepromokavé bundě. Víno žije vlastním životem; jako by dokázalo proniknout úplně všude. Rudé kapky dopadají muži na obličej, na košili, do talíře i na stůl. Ostatní hosté šokovaně vyskakují na nohy, ale muž zůstává sedět. Zachovává ledový klid.

„Kde kurva je?“ ječí žena. „Kde je? Pověš mi, co v té věci děláš, jinak tě zabiju! Normálně tě zabi...“

Objevují se dva sekuriťáci. Obrovský černoch v zeleném tričku a sluchátkem v uchu je zřejmě šéf. Pokládá ženě ruku

na paži. „Holka,“ říká, „tímhle si jen zaděláváte na problémy. Pojdme si o tom někam popovídat.“

„Myslíte, že se s váma budu vybavovat?“ Žena mu odstrčí ruku. „A vlastně budu. Vybalím to na vás, až toho budete mít plný kecky. Jak to uslyšíte, tak se z toho normálně poblijete.“

Urostlý muž téměř neznatelně pokyvuje hlavou, jeho kolega chytá vzpouzející se ženu za paže a tiskne jí je k bokům. Žena pronikavě ječí ještě ve chvíli, kdy ji muži táhnou k východu: „On ví, kde je pohřbená!“ Svůj vzteklý výlev adresuje šéfovi sekuritáků, jako by to zrovna jemu nebylo u prdele. „Jenže je mu to fuk. Je mu to fuk! A v tom je ten problém. Zvysoka na to s...“

Muži ji vystrkují z hlavních dveří. Zamykají je a stavějí se před ně se založenýma rukama, zatímco se žena svíjí na chodníku. Muž v nepromokavé bundě nevstává ani se nedívá ke dveřím. Kdyby se ho někdo zeptal, jak dokáže zachovat takový klid, pokrčil by rameny. Možná je prostě takový, možná je to výcvikem. Koneckonců je od policie a to vždycky pomáhá. Chodí v civilu a je členem bristolského týmu pro vyšetřování závažných trestných činů. Detektiv-inspektor Jack Caffery, čtyřicet dva let. Viděl a zažil už horší situace. Daleko horší.

Mlčky rozkládá ubrousek a začíná si stírat z obličeje a krku červené víno.

kancelář koordinátora, oddělení s vysokou ostrahou, klinika Beechway, Bristol

Je asi jedenáct hodin večer, když se Joe LeGrande, hlavní koordinátor péče na psychiatrické klinice Beechway, s trnutím probouzí ze zlého snu. Srdce mu buší jako o závod a trvá mu dlouho, než se zorientuje a uvědomí si, že je oblečený a sedí za svým stolem na své kancelářské židli. Protokoly, které četl, se válejí na podlaze.

Neklidně se škrábe na hrudi. Mžourá a sedá si. Místnost je potemnělá, jen zpod dveří sem proniká proužek světla. Na sítnici mu tančí rozmazaný zbytkový stín drobné postavy, která se nad ním tyčila. Seděla mu obkročmo na prsou a tiskla k němu svou hladkou tvář. Její krátké paže mu jemně spočívaly na klíční kosti. Joe si přejíždí jazykem po patře a rozhlíží se po kanceláři. Představuje si, jak ta věc uniká zavřenými dveřmi. Protahuje se škvírou pod nimi na chodbu, odkud prchá do útrob kliniky.

Joe má sevřené hrdlo. Není zvyklý nosit košili s límečkem – koordinátorem je teprve měsíc a stále si nemůže zvyknout na oblek. A ty připínací kravaty, které musí nosit kvůli vlastní bezpečnosti? Těm už vůbec nemůže přijít na kloub.

Nikdy mu nevisí správně, nikdy se v ní necítí dobře. Spouští nohy na podlahu a odepíná si ji. Svíravý pocit na plicích trochu ustupuje. Joe vstává a odchází ke dveřím. Pokládá prsty na kliku, ale pak váhá. Jestli teď otevře dveře, uvidí drobnou postavu v plášti, jak cupitá prázdnou chodbou pryč.

Tři hluboké nádechy. Joe otevírá dveře. Rozhlíží se nejprve na jednu stranu a pak na druhou. Nic tam není. Jen obvyklé věci, na které už si během let zvykl: zelená dlažba na podlaze, požární plán se schématem kliniky, zábradlí chráněná čalouněním. Za žádným rohem se nemihl cíp pláště, jehož majitel právě zmizel z dohledu.

Joe se chvíli opírá o zárubeň a snaží se vyčistit si hlavu. Trpaslíci na jeho prsou? Malé postavičky v nočních košilích? Ťapkání drobných chodidel? A pak to slovo, které si Joe nechce ani pomyslet: *Maud*.

Ježíši. Ťuká si prstem na čelo. To máš z toho, že děláš šestnáctihodinové služby a usínáš v příliš těsné kravatě. Vždyť je to šílenost, fakt. Joe má šéfovat týmu ošetřovatelů – jak je tedy možné, že toto je už druhá noční služba, na které zaskakuje za některou ze sester? Situace je o to absurdnější, že se o noční služby dříve každý rval – byla to příležitost, jak se v klidu podívat na televizi nebo se trochu vyspat. Od události na *Pampelišce* minulý týden se však všechno změnilo; najednou se na noční službu nikdo nehlásí a sestry se hromadně hází marod, přičemž si vymýšlejí nejroztodivnější výmluvy. Nikdo nechce trávit na klinice noc – jako by se tu objevilo něco nadpřirozeného.

A teď to doléhá dokonce i na něj – také Joe už podléhá halucinacím. Poslední, co si přeje, je vrátit se do kanceláře

a prožít ten sen ještě jednou. A tak raději zavírá dveře a míří na oddělení. Možná si tam dá kafe, poklábosí s několika sestrami, obnoví v sobě pocit normalnosti. Zářivky během jeho chůze blikají. Za velkými okny „stonku“ skučí vítr – podzimy teď bývají zvláštní: zpočátku je teplo, ale od poloviny října začne vát zběsilý vítr. Stromy na nádvoří se naklánějí a ohýbají – listy a větvičky poletují vzduchem, avšak obloha je podivně jasná a měsíc obrovský a zářivý.

Administrativní blok za ním se halí do temnoty a dvě oddělení, která ze svého místa vidí, jsou minimálně osvětlená – svítí tam jen stanice sester a bezpečnostní světla na chodbách. Klinika Beechway s vysokým stupněm ostrahy byla postavena ve viktoriánské éře a původně sloužila jako chudobinec. Postupem let prošla pestrým vývojem – sloužila jako městská nemocnice, poté jako sirotčinec a nakonec jako ústav choromyslných. O mnoho let později – poté, co se v osmdesátých letech převalila módní vlna „komunitní péče“ – se z objektu stala „Psychiatrická klinika s vysokým stupněm ostrahy“. Léčí se tu pacienti, kteří jsou extrémně nebezpeční sobě i druhým. Vrazi, násilníci, lidé s pevným odhodláním se zabít, ti všichni tu jsou. Joe se v tomto oboru pohybuje už léta – a práce mu připadá stále stejně těžká a stále stejně stresující. Zvlášť když na oddělení někdo zemře. Znenadání a předčasně, tak jako Zelda Lorntonová minulý týden.

Kráčí chodbou a u každé odbočky očekává, že zachytí pohledem mrňavou postavu, jak před ním potměšile ustupuje do stínu. Nikoho však nevidí. Oddělení *Pampeliška* je tiché a světla tlumená. Joe si vaří v kuchyňce kávu a odnáší si ji na stanici, kde dvě sestry ospale sedí před televizorem.

„Ahoj, Joe,“ říkají lenivě a zvedají ruku. „Co se děje? Stalo se ti něco?“

Joe přemýšlí, že s nimi zapřede rozhovor – například že se jich zeptá, proč se jejich kolegyně pořád házejí marod, když během služby nemusí dělat nic jiného než sedět a dívat se na filmy, jako je ten, který právě běží na obrazovce. Sestry jsou tak zabrané do děje, že se Joe neobtěžuje se na cokoliv ptát. Místo toho si sedá dozadu a usrkává kávu, zatímco *Muži v černém* střílejí mimozemšťany. Will Smith je megahezoun a Tommy Lee Jones megabručoun. Padouchovi chybí jedna ruka a v té druhé drží napůl kraba a napůl štíra. Paráda. Přesně tohle tu ještě potřebujeme.

Kafe zabralo. Joe už je úplně probuzený. Měl by se teď vrátit do kanceláře a pokusit se dočíst ten nejnudnější protokol na světě. Zlý sen v něm však stále přetrvává a on potřebuje rozptýlení.

„Udělám půlnoční obchůzku,“ sděluje sestrám. „Nenechte se rušit ze spánku spravedlivých.“

Vyprovázejí ho žertovné poznámky. Joe oplachuje v kuchyňce šálek, vytahuje svazek klíčů, v tichosti se odebírá na chodbu a vstupuje do noční zóny. Do ticha.

Když ho teď povýšili na koordinátora, očekává se od něj, že se bude účastnit schůzek vedení, dělat prezentace a školit personál. Celé dnešní odpoledne strávil na *Fóru trestní spravedlnosti*, což je setkání zástupců místních komunit s policií, a začíná chápat, že tohle teď bude jeho životní úděl. Schůzování a lejstra. Každodenní snaha vsoukat se do obleku. Nikdy by ho ani na vteřinu nenapadlo, že se mu bude po něčem z ošetrovatelské práce stýskat, ale teď vidí, že mu něco přece

jen chybí – noční obchůzky. Na vědomí, že všichni v klidu spí, bývalo cosi uspokojivého. Jako by tím byl vyřízen další den. Ze stohu protokolů člověk podobný pocit nezíská.

Dolní chodba je ztichlá, jen z několika pokojů se ozývá tlumené chrápání. Joe otvírá pár kukátek, avšak jediný pohyb uvnitř pokojů představují stíny kymácejících se stromů na tenkých závěsech a vzdouvající se hrudníky spících pacientů, tlumeně podkreslené měsíčním světlem. O patro výš je tomu jinak. Joe to cítí hned ve chvíli, kdy vystoupá na horní okraj schodiště. Někomu je úzko. Vlastně je to víc než jen pocit – je to fyzický vnitřní neklid získaný léty zkušeností. Jako by něco vibrovalo ve zdech.

Tady minulý týden zemřela Zelda. Její pokoj je první napravo, dveře jsou otevřené dokořán a ve vchodu visí varovná cedule. Postel je svlečená a záclony roztažené. Do pokoje tak proniká modravé měsíční světlo. O zeď se opírá malířský váleček s násadou. Ráno a večer, kdy se pacienti přesouvají z noční do denní zóny a zpět, je třeba mnohé z nich pobízet, aby kolem tohoto pokoje prošli a nedívali se dovnitř – někteří pláčou a celí se třesou. Ostatně i pro Joea je těžké myslet na to, co se tu tento měsíc stalo.

Začalo to asi před třemi týdny. Bylo deset hodin večer a Joe se v práci zdržel o něco déle, aby mohl projít pracovní výkazy zaměstnanců. Seděl právě v kanceláři, když došlo k výpadku proudu a všude zhasla světla. Spojil se tedy s údržbářem, našli baterky a brzy odhalili příčinu problému – v koupelně se zkratoval vysoušeč vlasů. Většina pacientů o tom vůbec nevěděla; mnozí z nich už spali a ti, kteří byli ještě vzhůru, si ve tmě výpadku sotva všimli. Během čtyřiceti minut se podařilo

proud nahodit a všechno zase bylo normální. Kromě Zeldy. Ta se právě nacházela ve svém pokoji na horním podlaží oddělení *Pampeliška* a jekot, který spustila, když se opět rozsvítila světla, zněl tak pronikavě, že ho Joe zpočátku pokládal za alarm aktivovaný proudovým nárazem.

Noční služba už byla na Zeldin křik a neustálé stížnosti tak zvyklá, že s návštěvou jejího pokoje nijak nespěchala. Sestry se naučily, že když dají Zeldě čas, aby svůj počáteční stres sama vydýchala, je s ní pak lepší pořízení. V tomto případě se jim však tento přístup nevyplatil. Když se Joe a jedna sestra konečně vydali do jejího pokoje, aby pacientku zkontrolovali, zjistili, že nejsou první. Dveře byly otevřené, na posteli seděla ředitelka kliniky Melanie Arrowová a držela Zeldiny ruce v dlaních jako křehká vajíčka. Zelda měla na sobě noční košili a přes ramena přehozený ručník. Paže měla celé zkrvavené, trásla se a plakala.

V Joeovi by se krve nedořezal. Vyrazili by z bloků daleko dřív, kdyby věděli, že se děje tohle. A zvláště kdyby věděli, že ředitelka je stále na klinice. Z jejího obličeje se dalo stoprocentně vyčíst, že se jí tato situace nelíbí. Opravdu se jí nelíbí.

„Kde jste byli?“ zeptala se kontrolovaným hlasem. „Proč na oddělení nikdo nebyl? Copak to není v předpisech? Že na každém oddělení musí někdo být?“

Přivolali službu konajícího lékaře a převezli Zeldu k prohlídce do jeho ordinace nacházející se vedle Joeovy kanceláře. Joe nikdy nebyl tak zdeptaný. Tak hluboce otřesený. Zelda krvácela z vnitřní strany obou paží, a když jí lékař prohlédl rány, zjistil, že pocházejí od kuličkového pera. Každý čtvereční centimetr kůže měla Zelda hustě popsaný. Melanie

Arrowová a lékař vytvořili pod oslnivými zářivkami spiklecký dvouclenný hlouček, zatímco Joe stál se založenými rukama u zdi a nejistě přešlapoval. Lékař ještě před dvaceti minutami spal, a tak nyní neustále zíval. Vzal si s sebou špatné brýle a musel si je držet asi třicet centimetrů před očima, aby mohl pacientce prohlédnout paže.

„Zeldo?“ zeptala se Melanie. „Ublížila sis sama?“

„Ne. Neublížila jsem si sama.“

„Ale někdo ti ublížil. Vid?“ Melanie nechala viset otázku ve vzduchu a čekala na odpověď. „Zeldo?“

Pacientka se s námahou zavrtěla a promnula si hrudník, jako by tam cítila cosi těžkého. „Někdo mi ublížil. Nebo něco.“

„Prosím? *Něco*?“

Zelda si olízla rty a rozhlédla se po ustaraných obličejích všech přítomných. Byla celá rudá – na tvářích jí vystupovaly pavoukovité žilky –, avšak její obvyklá vzdorovitost byla tam. Úplně vyprchala a místo ní se dostavila zmatenost.

„Sto gramů acuphase,“ zadrmolil lékař. „A až do rána pozorování prvního stupně. Ráno ho snad můžete zmírnit na dvojku.“

Joe nyní strká hlavu do pokoje, rozhlíží se a přemýšlí, co se tu doopravdy stalo. Co Zelda té noci skutečně viděla? Seděla jí něco na prsou? Něco malého a neodbytného – něco, co pak proklouzlo pode dveřmi pryč?

Ozývá se jakýsi zvuk a Joe zvedá hlavu. Vychází to z posledního pokoje napravo – od Monstrmatky. Joe se tam přesouvá, tiše klepe na dveře a poslouchá.

Monstrmatka – neboli pravým jménem Gabriella Jackso-

nová – patří k pacientům, které má Joe nejraději. Většinu času je to dobrota sama. A když náhodou dobrotivá není, obvykle ubližuje jen sama sobě. Na kotnících a stehnech má řezné rány, které jí už nikdy nezmizí, a od loktu dolů jí chybí ruka. Jednoho krásného večera si ji uřezala elektrickým nožem – stála tehdy v kuchyni svého domu za milion liber a ruku si předtím nevzrušeně položila na krájecí prkénko. Snažila se svému nechápavému manželovi dokázat, jak vážně, jak strašlivě vážně to myslí se svým přáním, aby už jí nebyl nevěrný.

Chybějící končetina představuje hlavní důvod, proč Monstrmatka skončila právě v Beechway, avšak její chápání reality vykazuje i pár dalších, drobnějších „úletů“. Například je přesvědčená, že porodila všechny ostatní pacienty – a že jsou to bez výjimky monstra páchající hanebné skutky, protože vzešla z jejího otráveného lůna. Přezdívku „Monstrmatka“ si dala sama, a pokud s ní člověk stráví dostatek času, dočká se od ní podrobného líčení porodu každého pacienta na klinice – jak dlouhé a trýznivé měla porodní bolesti a jak od prvního okamžiku věděla, že nově narozené dítě je ztělesněním zla.

Dalším úletem v jejím chápání reality je přesvědčení, že má svlékací kůži. A že když se z ní vysouká, stane se neviditelnou.

Joe klepe ještě jednou. „Gabriello?“

Podle protokolu musí personál vždy oslovovat pacienta pravým jménem bez ohledu na to, jak bizarně svou totožnost vnímá on sám.

„Gabriello?“

Nic.

Joe tiše otevírá dveře a rozhlíží se po pokoji. Monstrmatka leží v posteli, příkrývku má vytaženou k bradě a oči vytřeštěné jako dva talíře. Upřeně se na něj dívá. Joe už ví, co to znamená: Monstrmatka se právě „skrývá“ a její „kůže“ leží někde jinde – pohodila ji, aby od sebe odpoutala pozornost. Joe ji v tomto bludu nechává – má sice povoleno vyjádřit jisté pochybnosti, ale nesmí pacientovo přesvědčení napadnout přímo. (I toto stojí v předpisech.)

Nenavazuje s Monstrmatkou vizuální kontakt, ale pouze si sedá a čeká. Nastává ticho. Nikdo ani nedutá. Joe už však Monstrmatku zná a dobře ví, že nevydrží mlčet dlouho.

A skutečně: po chvíli si pacientka sedá a šeptá: „Joe. Já jsem tady.“

Joe pomalu přitakává. Stále se jí však nedívá do očí. „Jsi v pořádku?“

„Ne, nejsem. Zavřel byste dveře?“

V případě většiny pacientů na této klinice by za sebou Joe dveře nezavřel, ale Monstrmatku už zná několik let, a navíc je teď koordinátorem, zodpovědnou osobou, takže vstává a zavírá za sebou. Monstrmatka se na posteli napřimuje. Je jí sedmapadesát let, ale kůži má hladkou a světlou jako skořápka vajíčka a její vlasy připomínají barvou i bujností plamen. Také její oči jsou mimořádné – mají ten nejjasnější modrý odstín a lemují je tmavé řasy, jako by si je Monstrmatka dlouhé hodiny malovala. Celé kapesné utrácí Monstrmatka za oblečení, které by se lépe vyjímalo na šestileté holčičce na maškarním bále. Všechny její svršky jsou z nabíraného tylu a vyvedené v křiklavých barvách; nechybí ani baletní sukýnky a růže ve vlasech.

Volbou barvy na daný den dává Monstrmatka najevo, jak právě vidí svět. Když má dobré období, vybírá si pastelové odstíny: růžové, světle modré, prvosenkově žluté, šeríkové. Ve špatných časech volí tmavší základní barvy: sytě červenou, tmavě modrou nebo černou. Dnes leží přes pelest přehozené červené krajkové neglíže, což Joeovi spolehlivě prozrazuje, jakou má jeho nositelka náladu. Červená znamená nebezpečí. A také mu to prozrazuje, že v nohách postele visí i Gabriellina kůže. Upíná tedy pozornost do prostoru mezi neglížem a jejím obličejem. Někam mezi zeď a postel. Do neutrální zóny.

„Co se děje, Gabriello? Co ti leží na srdci?“

„Musela jsem si ji svléct. Není tu bezpečno.“

Joe potlačuje nutkání obrátit oči v sloup. Monstrmatka je hodná a milá. Ano, je i šílená, ale většinou je šílená legračně, nikoliv agresivně. Joe si dává s odpovědí načas – opět její blud nepopírá ani nepotvrzuje. „Gabriello. Vzala sis večer léky? Vzala sis je, vid? Víš, že se zeptám na ošetřovně, jestli tě viděli, jak si je bereš. A pokud tě *neviděli*... Nemusím ti prohledávat pokoj, že ne?“

„Vzala jsem si je, Joe. Vzala. Jenom nemůžu spát.“

„A kdy máš další injekci? Nedíval jsem se, ale myslím, že až za dlouho.“

„Za deset dní. Já nejsem blázen, Joe. Nejsem.“

„Samozřejmě že nejsi.“

„Jenže se to vrátilo, Joe. Je to na chodbě. Celou noc to tu pobíhá.“

Joe zavírá oči a pomalu oddechuje. Co čekal, když se sem vypravil? Opravdu si myslel, že právě tady na svůj zlý

sen zapomene? Myslel si, že se tu lidé budou smát, veselit se a vyprávět si vtipy, takže tu snadno přijde na jiné myšlenky?

„Podívej se, Gabriello. O tomhle už jsme se bavili. Vzpomínáš na všechny naše rozhovory na oddělení akutní péče?“

„Ano. Zamkla jsem ty rozhovory do škatulky u sebe v hlavě přesně tak, jak mi doktoři řekli.“

„A dohodli jsme se, že už o tom nebudeš mluvit. Vzpomínáš?“

„Jenže ono se to vrátilo, Joe. Vrátilo se to. A dostalo to Zeldu.“

„Vzpomínáš si, cos řekla tehdy na terapii pro silně závislé pacienty? Pamatuju si, jak jsi tam prohlásila: ‚Neexistuje to. Je to vymyšlená věc – jako ve filmech.‘ Vzpomínáš si?“

Monstrmatka přitakává, avšak lesk strachu z jejích očí nemizí.

„To je dobře, Gabriello. A nebavíš se o té věci s ostatními, že ne?“

„Ne.“

„Výborně – to je výborné. Chováš se zcela správně. Necháváš si to pro sebe – a já vím, že ty to dokážeš. Víím, že si to dokážeš nechat pro sebe. Ráno máme jednání o plánované péči. Zmíním se o tom lékaři a uvidíme, co na to řekne. A taky tě zařadím na pozorování čtvrtého stupně – jenom pro dnešek, dobře? Osobně se na tebe budu chodit dívat. Ale Gabriello...?“

„Co?“

„Musíš dostat tu..., tu věc z hlavy, moje drahá. Opravdu musíš.“

bezpečí

Monstrmatce připadá zvláštní, jak Joe může nevidět, co se děje. Dokonce ani nedokáže říct to slovo: „Maud“. Je laskavý a chytrý, ale nemá moc dobré oko – nevidí, co se na tomto oddělení ve skutečnosti odehrává. Nevěří jí – nevěří, že tu řádí Maud. Že hledá někoho dalšího, komu by mohla ublížit.

Joe nevidí, kam až Monstrmatka zašla, aby byla v bezpečí. Kdyby mohl, možná by pochopil, jak je situace vážná. On však nevidí proužkovanou texturu jejího svalstva a šlach. Nevidí její bílou lebku ani lesklé oční bulvy bez víček. Je tak slepý k tomu, co se děje. „Dobrou noc,“ říká. „Budu se na tebe chodit dívat – slibuju.“

Monstrmatka si opět přetahuje příkrývku přes sebe. Látka jí drásá odhalené nervy a svaly zbavené kůže. Pokládá si obnaženou lebku na polštář a pokouší se o úsměv, při němž používá pouze lícní svaly. „Joe?“

„Ano?“

„Prosím, buďte opatrný.“

„Budu.“

Joe několik okamžiků čeká, jako by přemýšlel, načež vychází ven a zavírá za sebou dveře. Klinika je opět tichá. Monstrmatka nemůže zavřít oči, protože nemá víčka. Ale-

spoň je však v bezpečí před Maud. Pokud sem Maud přijde, zamíří přímo k její kůži přehozené přes pelest.

Dnes v noci nebude Monstrmatce nikdo sedět na prsou.

Browns Brasserie, Triangle

Detektiv-inspektor Caffery ví, že ho všichni pozorují – zajímá je, jak zareaguje na ženu, která na něj vychrstla víno. A cítí jejich všeobecné zklamání, když se nenechá tak snadno vyvést z míry.

Dává si s hamburgerem načas – odmítá se nechat obtěžovat nebo popohánět. Během žvýkání čas od času zabloudí pohledem ke dveřím a zadívá se na záda dvěma vyhazovačům, kteří tam stojí s rozkročenýma nohama a založenýma rukama. Na protější straně prosklených dveří se na chodníku potácí sem a tam ta žena a zasypává vyhazovače nadávkami.

Caffery strávil nejnudnější představitelné poledne a odpoledne na *Fóru trestní spravedlnosti*, kde diskutoval o současných vztazích mezi vazebními věznicemi a vstupními odděleními psychiatrických klinik – má už po krk tlachání o věcech, které ho nezajímají, i zdvořilostních konverzací s lidmi, na nichž mu nezáleží. Ovšem tahle ženská – jmenuje se Jacqui Kitsonová –, tahle ženská mu za pět minut dvanáct proměnila obyčejný den ve výjimečný zážitek.

Výjimečný. Nikoliv příjemný. Caffery však už dlouho něco podobného očekával.

Žena mezitím přestala spílat vyhazovačům, posadila se na obrubník, dala si hlavu do dlaní a začala plakat. Než Caffery

zaplatil účet, nechal personál opět restauraci otevřít a vpustil dovnitř zákazníky, kteří museli čekat venku. Hosté se nervózně šourají dovnitř a vrhají na ženu obezřetné pohledy – zastavují se jen na okamžik, aby pustili Cafferyho ven.

Caffery si strká peněženku do vnitřní kapsy saka. Útrata dělala čtyřicet liber. Na oběd pro jednoho přemrštěná částka, jenže on teď stejně nemá zač utrácet. Neustále si hledá nějakého koníčka, aby nemusel pořád myslet na práci, jenže k žádné činnosti přirozeně netáhne a je mu jasné, že osamělé návštěvy restaurací nejsou správná volba. Snad kdyby měl někoho, kdo by mu dělal společnost... Existuje jedna žena, s níž by Caffery rád byl, jenže tenhle vztah naráží na spoustu komplikací. Jacqui Kitsonová o tom neví, ale tyto komplikace do značné míry souvisejí s ní.

„Jacqui,“ říká Caffery a postaví se nad ni. „Vy si asi chcete promluvit.“

Žena otáčí hlavu a dívá se mu na boty. A pak k němu zvedá tvář – napůl slepou. Oči má napuchlé a po tvářích se jí táhnou dlouhé čůrky očních stínů. Hlava se jí klátí. Na chodníku se pozvracela a její kabelka leží napůl ve vozovce, prořátá dvojitou žlutou čarou. Jacqui Kitsonová vypadá naprosto zuboženě.

Caffery si sedá vedle ní. „Tak jsem tu, můžete na mě křičet.“

„Já nechci křičet,“ drmolí Jacqui. „Chci ji jenom zpátky.“

„Já vím. To chceme všichni – všichni ji chceme zpátky.“ Plácá se přes kapsu a hledá jednu ze stříbročerných tyčinek, které u sebe už několik měsíců nosí. Kouřením elektronických cigaret se snaží zbavit starého zlovyku, což se mu po

letech tlaku ze strany státu i přátel konečně podařilo alespoň do té míry, že nahradil skutečné cigarety falešnými ocelovými replikami. Vkládá náplň do prostoru vedle baterie. Stále je mu trochu trapně, že používá takovou berličku. Kdyby teď viděl sám sebe, nejspíš by byl v pokušení utrousit nějakou jízlivou poznámku. Projíždějící motoristé i chodci věnují dvojici sedící na chodníku chvilkovou pozornost a pokračují dál. Po chvíli kolem nich pomalu projíždí růžová limuzína Humvee s nálepkou označující řidiče-začátečníka. Žena v růžovém kovbojském klobouku se vykláná ze staženého tonovaného okna a mává Cafferymu.

„Miluju tě!“ ječí z projíždějícího auta. „Fakticky!!!!“

Caffery vdechuje nikotinovou páru, drží ji v plicích a pak ji vyfukuje v tenkém proužku. „Jacqui, jste daleko od domova. Jak jste se sem dostala – jste tady sama?“

„Já jsem teď pořád sama, ne? Pořád jsem sama, do prdele.“

„A jak vás tedy dostanu domů? Přijela jste sem autem?“

„Jo.“

„Až z Essexu?“

„Nebudte idiot, sakra. Bydlím tady, v hotelu. Auto mám...“ Neurčitě mává rukou z kopce. „Nevím.“

„Neřídila jste takhle, že ne?“

Jacqui zaměřuje kalný pohled na jeho cigaretu. „Dáte mi taky?“

„To není skutečná cigareta.“

„Tak mi vytáhněte jednu z...“ Mžourá a začíná hledat kabelku. Svěsí ruce a panicky šmátrá kolem sebe.

„Tady.“ Caffery jí podává kabelku z vozovky. Jacqui znehybní, vyčítavě se na něj mračí a pak mu ji vytrhává z ruky,

jako by se ji Caffery chystal ukrást. Prohrabává se jejím obsahem, ale pokaždé když sklopí hlavu, ztratí vlivem alkoholu rovnováhu a musí se opět zaklonit a chvíli zhluboka dýchat.

„Jéje,“ poznamená, „všechno se nějak točí. Jsem asi sťatá, co?“

„Zavřete tu kabelku, Jacqui, jinak z ní všechno vytratíte. Pojdte.“ Vstává a podává jí ruku. „Odvezu vás do hotelu.“